Els nostres avantpassats ens observen, els nostres fills i néts ens esperen.

Opinió | 20-11-2012 | 08:22

Segurament molts de nosaltres no ens ho havíem imaginat mai així, però la nostra generació ?afortunada per tantes coses, sobretot per no haver conegut les misèries de la guerra? ha d?assumir una responsabilitat inèdita en els gairebé tres-cents anys que ens separen de la derrota de la Guerra de Successió. Mai abans cap altra generació de catalans s?havia confrontat a la gran responsabilitat que tenim davant nostre, i no ho dic amb cap mena de biaix èpic. És així, qualsevol observador internacional se n?adona sense tenir-hi cap vincle. I la nostra resposta a aquest desafiament ha d?estar a l?alçada de la responsabilitat històrica.

Ens hi juguem ser o no ser una nació moderna i de progrés, que ofereixi oportunitats als seus fills i honori dignament tot allò pel qual van lluitar i es van sacrificar les generacions precedents. És inevitable referir-se a Carles Rahola, per exemple. I als anònims que van fer de la seva vida un exemple de servei al país en les pitjors circumstàncies que ens puguem imaginar. Alguns amb tanta discreció que ningú més que els seus éssers més estimats en saben el sacrifici. A tots els devem tant que amb això n?hi hauria prou perquè el sentit del nostre vot el proper dia 25 de novembre portés, també, el seu signe. Que quan votem, votin també amb nosaltres els nostres avantpassats que van lluitar i es van sacrificar perquè avui tinguem l?oportunitat de fer el salt més gran en tres segles. És a dir: el nostre vot no és només nostre. El devem a tots els qui ens han permès ser avui on som.

Però no hi ha només això. Sobretot devem el nostre vot als fills, néts i besnéts que han de venir. No ens juguem quants quilòmetres de carretera podrem asfaltar, sigui dit amb tot el respecte. Ens juguem el seu futur i les seves oportunitats: o els condemnem al gregarisme dins d?un Estat fallit ?acceptar resignadament l?incompliment de pressupostos, la marginació en inversions, l?insult a la identitat nacional, l?assetjament a la llengua pròpia, la pèrdua de competitiviat? o mirem de canviar les condicions en què hauran de desenvolupar-se com a persones i com a professionals. La tria és aquesta, i és molt dura i potser algú jutjarà que és injusta. Que ell no ho havia demanat, ni tan sols volia que fos així. Però és el que hi ha, i quan més aviat s?assumeixi, millor serà la resposta que podrem donar d?aquí a uns anys quan ens interroguin i ens preguntin per aquest moment, i per quina decisió vam optar.

Tots els sacrificis són pocs si es tracta del futur dels nostres fills i néts. A alguns, el sacrifici pot

ser senzillament votar un president i una sigla política que mai han votat, i que mai més no votaran. Per les raons que siguin: perquè els hem decebut en el passat, perquè tenim representants que matisen tant que sembren dubtes i d?altres que rellisquen(m) quan no ho han (hem) de fer. O perquè estan enutjats perquè s?han sentit poc compresos o víctimes de decisions que no hem explicat prou bé. Però si pensem en tot el que se?ns obre o se?ns tanca en funció dels resultats que hi hagi el proper dia 25, el sentit del nostre vot és clar. Se?ns pot tancar la porta de la història perquè al president Mas li faltin dos diputats. No exagero. O se?ns pot obrir un horitzó de possibilitats que, si en som capaços i tenim prou solidesa interior, les podem convertir en oportunitats impressionants.

Res no és senzill, tot és d?una gran duresa. I gairebé tot és legítim. No ho és, en cap cas, la tria d?un camí de resignació egoista davant del congost: això no els ho podem fer, als nostres fills.

Fuente: GN
Autor: Carles Puigdemont